

[Lene Bro.]

Finland. Jeg rejste fra denne talerstol spørgsmålet over for justitsministeren, og justitsministeren udtrykte sin største medfølelse og sin velvilje med hensyn til at løse problemet. Der blev nedsat et udvalg, der skulle være med til at lave adoptionsloven om.

Den 4. december 1970 fremsatte jeg på mit partis vegne et lovforslag om ændring af den gældende adoptionslov, som kunne have forhindret den sidste ulykkelige familietragedie, vi har været udsat for, nemlig udleveringen af Neil.

Nu har jeg læst i dagspressen, at ministeren kommer med et udspil til efteråret; der har sågar været udtalelser fra embedsmænd om, at en delbetænkning er afgivet. Ingen af os herinde, der arbejder med problemet, har endnu set den.

Nu beder jeg ministeren svare mig direkte: vil den delbetænkning betyde, at det nye lovforslag om ændring af adoptionsloven vil forhindre, at disse ulykkelige sager kan gentage sig? Jeg vil meget gerne bede ministeren om at henvende sig til mig, hvis han mangler eksempler, for der er masser, der ikke er bragt frem i dagspressen, som vil være lige så uhyggelige at notere sig som dem, vi er bekendt med her.

Justitsministeren (Thestrup): Jeg vil gerne begynde med at sige til fru Lene Bro, at jeg til fulde forstår de dybe menneskelige problemer, der kan opstå i sager som Jarisagen og i sager som Neilsagen, og jeg anser det for yderst vigtigt, at de tragedier, der kan opstå i disse tilfælde, søges forhindret gennem en ændret adoptionslov.

Spørgsmålet om ændringer i adoptionsloven behandles som bekendt i et særligt udvalg, der har indsamlet et meget stort og meget værdifuldt materiale til belysning af mange problemer inden for adoptionsområdet. Jeg kan oplyse, at dette udvalg har udvist megen forståelse for disse alvorlige problemer, og at udvalget trods problemernes komplicerede karakter og et stort arbejdspress kan afgive betænkning i oktober i år.

Under et samråd med folketingsudvalget angående forslaget til ændring af adoptionsloven lovede jeg, at der ville blive fremsat lovforslag på grundlag af adoptionsudval-

gets betænkning uden, som det ellers er sædvanligt, forudgående høringer. Dette tilsagn vil jeg gerne gentage, og jeg kan forsikre fru Lene Bro om, at lovforslaget vil indeholde de ændringer af adoptionslovens regler om samtykke til adoption, der er påkrævet for at undgå, så vidt det overhovedet er muligt, at disse ulykkelige konflikter opstår.

I denne forbindelse må det imidlertid fremhæves, at der er en meget væsentlig forskel mellem de to sager. Jarisagen drejede sig om, hvorvidt moderen ved at tilbagekalde sit samtykke til adoption kunne forhindre plejeforældrene i at adoptere barnet, men i Neilsagen har moderen aldrig givet et sådant samtykke; de problemer, som Neilsagen har rejst, vil derfor næppe kunne løses gennem adoptionslovgivningen. De problemer, som denne sag har rejst, vedrører i første række loven om børne- og ungdomsforsorg, der jo ligger uden for mit område. Jeg skal gerne gøre, hvad jeg kan inden for mit område, for at sager af denne art ikke skal opstå igen, men Neilsagen er af en anden art end Jarisagen og henhører ikke under adoptionsloven.

Lene Bro: Jeg er fuldt bekendt med, at de to sager ikke er ens, bl. a. fordi det ene barn skulle til Finland og det andet til Færøerne, og at baggrunden også var forskellig. Men det, jeg ønsker at få bekræftet nu, er: ligger der i ministerens bebudede lovforslag en decideret begrænsning af, hvor længe en plejetilladelse kan løbe, inden plejeforældrene får endelig besked? Ligger der en virkelig garanti? Der er mange plejeforældre i dette land, der i øjeblikket er meget nervøse og ikke ved, hvor de står, og der er mange børns skæbner på spil. Jeg glæder mig til, at menneskeligheden en dag virkelig sejrer over dette tunge system.

Justitsministeren (Thestrup): Jeg vil gerne sige, at det spørgsmål, der nu blev rejst, hører under børneforsogsloven og ikke under adoptionsloven.

Jeg kender intet andet til Neilsagen, end hvad aviserne har bragt om den. Jeg har talt med plejeforældrene, og jeg har den dybeste medlidenhed med dem på grund af den situation, de kom ud for. Men jeg kan ikke vel tænke mig, at den institution, lands-